

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie z powództwa W. T.

przeciwko W. T.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 maja 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 21 czerwca 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania; zasądza
od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5400 (pięć tysięcy
czterysta) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w (...), na skutek apelacji powoda zmienił wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 29 grudnia 2015 r. w ten sposób, że uwzględnił powództwo o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną.

W skardze kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Apelacyjnego skarżący uzasadniał wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.. Wskazał, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne i zarazem potrzeba wykładni sprowadzające się do odpowiedzi na pytanie „czy przepis art. 890 § 1 zd. drugie k.c. może mieć zastosowanie także w sytuacji, w której w momencie przekazania obdarowanemu kwoty pieniężnej nie zostało poprzedzone zgodnymi oświadczeniami woli

stron składającymi się na umowę darowizny” oraz zagadnienie prawne „czy uzyskanie przez przechowawcę depozytu nieprawidłowego (art. 845 k.c.) możliwości rozporządzenia oddanymi na przechowanie pieniędzmi lub innymi rzeczami jest korzyścią majątkową w rozumieniu art. 527 k.c.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania, oraz zapewnieniu jednolitości orzecznictwa sądowego w takich sprawach, w których możliwe jest dokonanie zasadniczej wykładni przepisu prawa, mającej walor generalny i abstrakcyjny (post. SN z dnia 7 kwietnia 2009 r., II CSK 13/09, wyrok SN z dnia 23 lutego 2006 r. II CSK 126/05, post. SN z dnia 4 lutego 2000 r., nie publ.). Dlatego też przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga, by przedstawione w niej zagadnienie prawne było istotne dla praktyki sądowej, a jednocześnie musi być oparte na stanie faktycznym i prawnym sprawy, w której wniesiono skargę kasacyjną i być istotne także dla rozstrzygnięcia tej sprawy.

Kwalifikacji istotnych zagadnień prawnych nie można przypisać zagadnieniom sformułowanym przez skarżącego opartym, w przypadku pierwszego z nich na odmiennym niż ustalony w sprawie stan faktyczny w zakresie okoliczności potwierdzenia woli przyjęcia darowizny, zaś w przypadku drugiego na odmiennym stanie prawnym niż przyjęty w zaskarżonym wyroku opartym na przepisach o umowie darowizny, w którym jedynie ubocznie Sąd Apelacyjny odniósł się do umowy depozytu nieprawidłowego.

Tym samym nie zachodzi też potrzeba dokonania wykładni art. 890 k.c. w zakresie związanym z przedstawionym zagadnieniem prawnym.

Przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) polega na wykazaniu przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa

materialnego lub procesowego, które ma charakter oczywisty, rażący, jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy stosunku prawnego oraz bez sprawdzania oceny dowodów. Jest to więc stan rzeczy widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Chodzi o wypadki, w których bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę. Uzasadnienie wniosku o rozpoznanie wniesionej skargi kasacyjnej, oparte na twierdzeniu o prawnej wadliwości zaskarżonego wyroku z powodu naruszenia art. 328 § 2 w zw. z art. 391 k.p.c. i art. 382 k.p.c., popartym argumentacją zaczerpniętą z uzasadnienia podstaw skargi, które na tym etapie postępowania nie podlegają merytorycznej ocenie, przy braku wykazania kwalifikowanego charakteru podnoszonego naruszenia nie pozwala uznać, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Naruszenie prawa w okolicznościach konkretnej sprawy nie jest bowiem równoznaczne z jego kwalifikowaną postacią jaką stanowi jego oczywiste naruszenie.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy, w granicach zaskarżenia bierze pod uwagę z urzędu.

Z tych przyczyn na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a w zakresie kosztów postępowania na podstawie art. 98 § 1, w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

aj